

ommeldes som nærbeflægtet med Expropriation men ikke kaldes Expropriation. Andre Medlemmer af Udvalget stille sig vel ikke fjendelig til Forslaget, — ja jeg tror endogsaa, at Alle vilde stemme for det — men de mene dog, at man ikke kan se bort fra, at Forshjellen forsaavidt har ringere theoretisk Betydning, som Grund-eieren, naar han forbliver Eier af Digegrund, forbliver Eier af Noget, der indtil videre forsvinder, indtil det dukker op igjen, naar Diget engang maatte blive borttaget. Medlemmerne af Udvalget vilde som sagt stemme for Forslaget — og nogle skænte det en meget varm Tilslutning. (Andræ: Det kunde vist være tilstrækkeligt.) Det ærede Medlem siger, at det kunde være tilstrækkeligt, og jeg skal derfor gaa over til det næste Vædringsforslag. Maaſte jeg dog først maa gaa over til Vædringsforslaget under Nr. 4 til § 5, der staaar og falder med Vædringsforslagene under Nr. 1 og Nr. 2. At gaa nærmere ind paa Enkelthederne har jeg saa meget mindre Grund til, som det er erkjendt fra Forslagsstillernes Side, at der kunde være Grund til i det Hele at gennemgaa Lovforslaget lidt nærmere, hvis de Principforandringer, han foreslaar, vedtages. Jeg skal derfor nu kun henstille til det ærede Medlem at foretage en Afslutning af selve Forslaget. Det begynder med Ordene „Opgives eller forlægges“; det skjønes ikke rettere, end at man, naar man forlægger et Dige, opgiver det gamle, og at bruge begge Udtrykkene, synes derfor at være en Tautologi. I alt Fald maa der enten i Begyndelsen staa blot „opgives“ eller ogsaa bør der haade i Begyndelsen og Slutningen staa „opgives eller forlægges“; thi ellers vil man faae en uheldig Kvæſtion frem om Forstaelsen af den sidste Bestemmelse i sidste Punktum af § 5, naar der paa dette Sted kun staaar „opgives“, men ikke „forlægges“. Hvad dernæst den ærede Forslagsstillers Forslag under Nr. 3 til § 2 angaar, vil det fremgaa af Alt, hvad Udvalget har anført i sin Betænkning, og de mundtlige Uttringer, jeg dertil har høiet idag, at det er Udvalget umuligt at stille sig imod det. Vi ere gaade fra vor Hjertens Mening over for en Modstand fra den ærede Ministers Side i det Haab, at der derved vilde fremkomme en lettere Behandling af de øvrige Forslag, et Daab, i hvilket vi ere bleve skuffede. Vi gaa med den ærede Forslagsstiller ud fra, at det er paa den yderste Grændse af tilstedelig Expropriation, at vi bevage os, naar den indrømmes, hvor det nærmest kun gjælder om Enkeltmands Formuesinteresse og Fordel, selv om det kan siges at fremme det almindelige Bedste, at Fordelene vindes af de Enkelte. Og jeg kommer her tilbage til, hvad jeg tillod mig at fremhæve første Gang, jeg havde Udret idag, at det maa erindres, at vi ere borte fra de større Forhold, der findes paa enkelte Steder i Landet, og ere inde paa for-

holdsvis smaa Forhold, hvor der ikke er Tale om at sikkre saa store almene Interesser som dem, der ere paaaløbte af den ærede Indenrigsminister. Han brugte Ord, som, at det var Formaålet ved denne Lov at fremme Foranstaltninger, der ere skuffede til at forsvare Statsterritoriet, bevare dets Integritet. Det er formentlig i Reglen ikke den Rolle, Digerne spille her i Landet; de kunne snarere siges selv at trænge til Beskyttelse, som der da ogsaa gives dem ved den saakaldte Berme. De Midler, man maa gribe til for at beskytte mod Jordtab, ere noget Andet end Diger eller ialtsald et andet Slags Diger end de, Lovforslaget omhandler. Dette er udførlig udvirket af det Udvalg, som ifjor afgav Betænkning, og der blev da navnlig henvist til Følgerne af den i Forfjor indtrufne Stormflod med Hensyn til Landetabet. Jeg har ikke senere set opgivet noget Udførligere om dette Tab, og jeg kan ikke sige noget Videre til, hvad Udvalget ifjor har anført i sin Betænkning, hvor det har gennemgaaet Tabene paa de enkelte hjemsøgte Steder; men det er blevet mig sagt — den ærede Indenrigsminister vil jo kunne modsig det, hvis det er feil —, at Tabet for Laaland—Falsters Bedkommende er opgivet at være 8 Tønder Land. Er det rigtigt, at det for disse Ders Bedkommende kun er 8 Tønder Land, saa har dette Landetab, som fremgik af en saa overordenlig Begivenhed, som den Stormflod var, vi oplevede i Forfjor — ja, man maa maaſte nu tage sig noget i Agt med, hvad man siger, efter hvad vi atter have oplevet i Nar — meget at betyde ved Siden af de stadige Tab ved Havets Bortskjæring af Stranden, som ikke sker ved, at Landet **oversvømmes**; disse Tab ere i en Afhand-ling, der er udfkommen for nogen Tid siden, anslaaet til 65 Tønder Land om Naret, eller omtrent en god Bondegaard. Men, er det Tab, som jeg har anført for Laaland—Falsters Bedkommende ved den sidste Stormflod, rigtigt angivet, saa er det klart, at det er ikke Landetabet, der skal lægges til Grund for Reglerne og Principerne i en Digelovgivning.

Judenrigsministeren: Deri kan jeg være ganske enig med den ærede Ordfører; man skal ikke gaa videre, end det er nødvendigt, men man skal ogsaa efter min Mening, naar man erkjender Berettigelsen i at give Expropriationsregler, gaa saa vidt, som det maa anses for at være nødvendigt for at opnaa Niemedet; det forekommer mig, at saavel den ærede Ordfører som det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) beständig blive ved at have deres Dine væsentlig henvendte paa saadanne Smaating, hvor den Slags Regler, som indeholdes i Lovforslaget, slet ikke kan faae nogen Anvendelse. Man kan holde sig fuldstændig overbevist om, at ved disse Smaadiger, der, som den ærede Landsthingsmand udtrykte sig, ikke ere stort Andet end en Grøft eller almindelig Vold (Afbrydelse af Rier), — ja, det var ikke den ærede Ordfører, men det ærede Medlem for 9de